

Biztos, hogy a történelem nem a jog és az erkölcs nélküli ítélkezők tetteit tanítja, hanem a mindig az általuk elítéltekét, üldözöttékét.

Küzdelmünk hátszaga a templom és az iskola: bírása a tiszta lelkiismeret; tudományának iránytűje az öntudat, eredménye a megmaradásban való megtartás. Bárd Oszkárral ismétljük egyen-egyen és közösen: "E ránk szakadt világban/ Hol senki sem mutatja azt, ami,/ E félretódult zagyva árözönben/ Én meg akarom magam tartani/ embernek és magyarnak, válsztófalak nélkül!"

Ehhez adjon az Isten áldást és jézusi segítséget, melyet az Unitárius Egyházam nevében kérek és kívánok. Ámen.

SIMÉN DOMOKOS

NYILATKOZZÁL MEG!

Mk 7, 32, 34

Úgy tűnik, hogy a 20. század is a süketek párbeszédének a kora lett: gyilkoljuk egymást szóval és fegyverrel: technikánkkal felelőtlenül pusztítjuk Földünket; az éhhaláltak koporsója mellett kórusban zengjük: "Nem a mi halottunk". Az egyéni önzés nagy kirakóvásárát tartja bennünk. Egyértelmű, hogy vagy a világunkat zártuk ki magunkból, vagy magunkat zártuk ki Isten világából. Önmagunk foglyaivá, fogházává váltunk. Bezárkózásunk ÉNvilágunkba, - magunkra húzzuk az ajtót -, s így magunkba-magunkra maradunk. Elszigetelődünk, a Biblia szavával értve, modern "süketekké és nehézbeszédűvé" válunk. Elmarad a lelki szomszédolás, a világi értelemben is vett "gyónás", az őszinte keresztény emberi megnyilatkozás. A görcsök így oldatlanok maradnak, az egymás terhének hordozása olvasására analfabéták maradunk, és nem értjük, hogy miért fogy csontvázvá bennünk a lélek, a hit.

Betegség ez, mely nem mérhető a gazdasági, politikai, jogi, kereskedelmi lázmérőn. Jellemző tünete a közömbösség és az egymás iránti felelősség vérszegénysége. Ez korunk emberének lelki és szemléleti pestüse. Tünete az elmagányosodás, az atomizálódás, az önzés, az elszigetelődés. A bibliai képen így leszünk vakká, süketté és nehéz beszédűvé, képtelenek az őszinte szóra és tetterre. Bárd Oszkár versével jajdulunk fel, magunkon túl a jövőndő felé tekintve: "Mihez kezdhetnénk, jaj mihez... A két fiammal, Úristen mi lesz? ... Velünk vagy nélkülünk; a jövőndővel, gyermekeinkkel így mi lesz? Áldozatok vagy hősi halottak lesznek?" Az ökológiai katasztrófa után jönni fog a lelki katasztrófa, mikor a logikus, kézügyben lévő értelmet, ha csökkent is, tetemre hívja a szélsőségekbe görcsösen kapaszkodó lelki szükség tapasztaltak alapján. Vagy a túlméretezett rideg értelem boltozata, lelki földrengések idején rászakad hitünkre, egyéniségünkre, világnézetünkre, és süketté válik bennünk az öröm, a jóság, a békesség és nehéz beszédűvé válik a szeretet, a megértés, az igazság, az emberség. Lakatlanná válik így bennünk vagy az értelem, vagy

a hit s a lélek. Ez keresztény emberségünk halálát jelentené, hitvallásunk szerint istenfiúságunk megtagadását.

A belső egyensúly, a békesség és a boldogság hullafoltjai vernek ki rajtunk. Érezzük, hogy ez így nem jó. Sejtjük, sőt tudjuk, hogy van gyógyulás, mert a jobbik önmagunkkal, a lelki-szellemi egyensúlyt keresők találása ezt határozottan bizonyítja. Közösségünk felelősségtudatában valamit valakiknek tenni kell! Évtizedeken keresztül tolvajt kiáltottunk kirablottakként. Most orvost kiáltunk és a kórházba vivő szirénázó mentő érkezése előtt várjuk, hogy valahová, valaki elvigyen, gyógyulást adjon.

A nagy kórház 2 ezer éve áll, éjjel-nappali szolgálattal. Benne a főorvos, Jézus, mindenik osztályon szolgálatos. Segítői lelkészek, lelki gondozók, ápolók. Ide jöttek és ide hozták évszázadokon keresztül a jelképes nehezen megnyilatkozókat, szólókat, a magukba fulladtakat, a magukat halló süketeket, vakokat. Ebben a jelképes kórházban gyógyulást nyert mindenki, bármelyik osztályán is volt, ha betegségét megvallotta, ha megnyilatkozott, aki, ha ki tudott lépni öntudattal zárt önmagából, ha meg tudott nyilatkozni, őszintén, és a hitbéli tisztújítását ha megélte. A főorvos, Jézus, a maga életével és tanításával gyógyít. Feltekint az égre, Istenre. Imádkozik és megadja a receptet: "Nyilatkozzál meg!" Nyílj meg! Mutasd meg őszinte önmagad! Lásd meg, hogy nem az egyes ember nyomorúsága ez a lelki sivatagosság, hanem a világunké, közös. Nem vagy egyedül, magadba szorultan, veled van a világ főorvosa, Jézus, és szól mindenkire, kik nehezen értjük egymást, belesüketültünk a magunk jajába: nyilatkozzál meg! Tekints fel Istenre, nyílj meg és nyítsd meg emberi jobbik önmagad. Tudom, hogy nehéz, de ha segítünk egymásnak, meggyógyul az ember; azonos lesz önmagával, a békesség összhangja lesz magával és a világgal; megtalálja egyensúlyát a világ és a lélek a vergődő emberben.

Megnyilatkozásod igazolásaként a cselekedet pecsétje legyen életeden. Így tudsz segíteni magadon, hogy segíthess másokon is, és így lesz béke veled és lesz béke velünk. Ámen.

PÁLFI DÉNES

A LÉLEK MAGVETÉSE

Gal 6,7b-8

Minden új mezőgazdasági év kezdetét a vetés jelenti. Az a fontos mezőgazdasági művelet, amit a földműves igyekszik minél hamarabb elvégezni, hogy a búzamazgok már a tél beállta előtt talajba kerüljenek és a jövő kenyere biztosítva legyen. A drága, életet és kenyeret jelentő búzamazgokhoz, a vetés imádságos műveletéhez kapcsolódik Pál apostol meghagyása, tanítása is: "...Amit vet az ember, azt fogja aratni is: mert aki a testnek vet, az a testből arat majd pusztulást; aki pedig a Léleknek vet, a Lélekből fog aratni örök életet".